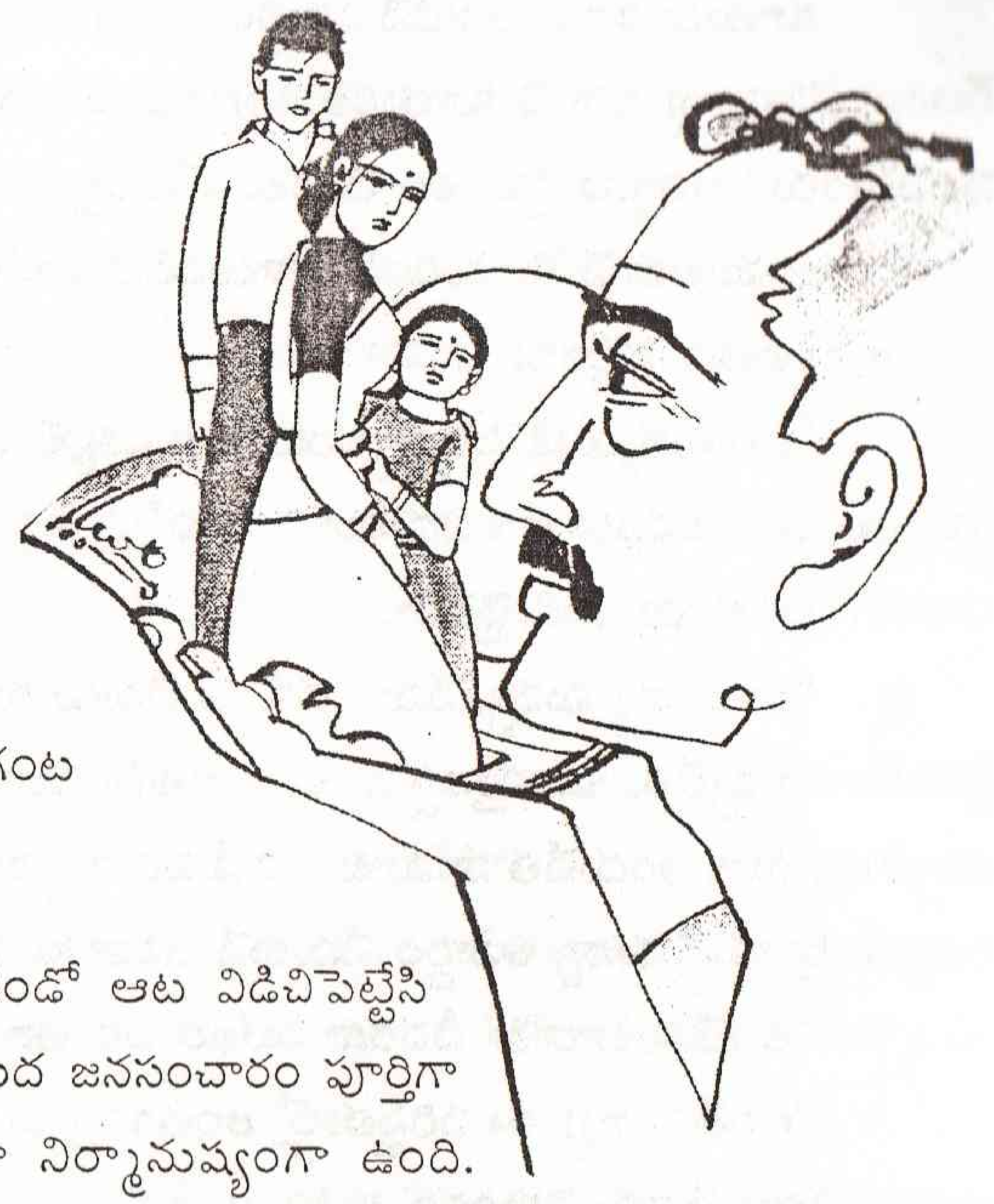

అపరాధం

రాత్రి ఒంటిగంట దాటింది.

సినిమా హాళ్లు రెండో ఆట విడిచిపెట్టేసి చాలా సేపయింది. రోడ్ల మీద జనసంచారం పూర్తిగా సద్దుమణిగింది. ఊరంతా నిర్మానుష్యంగా ఉంది. ఉండుండి ఎక్కడో ఓ ఊరకుక్క నీరసంగా మొరుగుతోంది.

పక్కమీద అటూ ఇటూ దొర్లుతున్నాడు గోపాలం. కడుపునొప్పితో విలవిలలాడిపోతున్నాడు. పొట్టలో శూలాలు గుచ్చుతున్న బాధ. గుక్కెడు నీళ్ళు తాగితే బావుంటుందేమో అనిపించింది. "కావుడూ!" అంటూ భార్యను కేకేశాడు. గాఢనిద్రలో ఉండడం వల్ల ఆ పిలుపు కామేశ్వరికి అందలేదు. మళ్ళీ మళ్లీ పిలిచి ఆమె నిద్రపాడుచేయడం ఇష్టం లేక తనే లేవబోయాడు. ఎంత ప్రయత్నించినా లేవలేకపోతున్నాడు. ఇంట్లో ఎవరూ అతడి ఉనికిని గుర్తించే స్థితిలో లేరు.

మొన్నటి దాకా భర్తనే అంటిపెట్టుకుని అతడి మంచం వద్దే దేకిరిన కామేశ్వరి ఈ మధ్య అతడికి కాస్త దూరంగా మసలుతోంది. పిలిస్తే తప్ప దగ్గరకు పోవడం లేదు. గోపాలం పళ్లు బిగబెట్టి బాధనంతటిని భరిస్తున్నాడు. కోడి కూసింది. కాస్సేపటికి నొప్పి తగ్గుతున్నట్లనిపించింది. ఒళ్ళు తేలిపోతున్నట్లయింది. ఒక్కసారిగా నిద్రముంచుకొచ్చింది నెమ్మదిగా రెప్పలు వాల్చాడు.

.....

కామేశ్వరిని ఏరికోరి చేసుకున్నాడు గోపాలం. వాళ్లది అన్యోన్య దాంపత్యం. ఒకరంటే మరొకరికి ఎనలేని ప్రేమ. పల్లవి, ప్రసాద్‌లు వాళ్ల అనురాగానికి ప్రతిరూపాలు. తను రాత్రింబవళ్ళూ శ్రమించేది వాళ్ల సౌఖ్యం కోసమే. ఉదయం లేస్తూనే ట్యూషన్లు

చెబుతాడు. మధ్యాహ్నం వేళ రిటైల్‌షాపులకు సరకులు సప్లయ్ చేస్తాడు. సాయంత్రాలు జ్యూయలరీ దుకాణాలలో అకౌంట్లు రాస్తాడు. ఏ రాత్రికో గాని గూటికి చేరడు.

ఎంత ఆలస్యమైనా మగడి కోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంటుందే తప్ప ఎంగిలిపడదు కామేశ్వరి. పిల్లలూ అంతే. నాన్న వచ్చేదాకా భోంచేయమంటారు. ఆకలేస్తున్నా కంచాల జోలికి పోరు. ఇంటి యజమాని పట్ల ఆ కుటుంబ సభ్యులకున్న ప్రేమ అంతా ఇంతా కాదు. గోపాలం తను ఆర్జించిన ప్రతి పైసా కుటుంబం కోసమే వెచ్చిస్తాడు. ఒక్క కారాకిల్లీ తప్ప అతడికి చెప్పుకోదగ్గ వ్యసనాలేం లేవు. భార్య బ్రతిమాలుతున్నా బిడ్డలు వద్దంటున్నా ఆ అలవాటుని మాత్రం విడిచిపెట్టలేకపోతున్నాడు.

రాత్రి పదిగంటల వరకూ పనిచేసి అలసిపోయి ఇంటికొచ్చాడు గోపాలం. వస్తూనే నీరసంగా మంచం మీద వాలిపోయాడు. పిల్లలు అప్పటివరకూ తండ్రి కోసం ఎదురుచూసి అన్నం తినకుండానే నిద్రలోకి జారుకున్నారు.

"సంపాదన కోసం ఇలా పగలనకా రేయనకా కష్టపడుతూ ఉంటే మీ ఆరోగ్యం ఏం కాను? మిమ్మల్నే నమ్ముకున్న మా గతేమిటి? నా మాట విని రేపటి నుంచి పెందలాడే ఇంటికి వచ్చేయండి. ఉన్నదాంతోనే సరిపుచ్చుకుందాం" పెనిమిటి చేతులు పట్టుకుని దీనంగా వేడుకుంది కామేశ్వరి. భర్త ఏమైపోతాడోనన్న బెదురు ఆమె గొంతులో ద్యోతకమవుతోంది.

"ఏం చేయను కావుడూ. నెలనెలా అంతో ఇంతో వస్తుందనుకోడానికి నాది గవర్నమెంటు ఉద్యోగం కాదు. రోజూ ఎన్ని పనులు చేస్తున్నా దినం గడపడం కష్టంగా ఉంది. ఇలా విశ్రాంతి పేరుతో ఇంట్లో కూర్చుంటే రోజులెలా వెళతాయి? పిల్లవాడినెలా చదివిస్తాం? పిల్ల పెళ్లి మాటేమిటి?..... అయినా నేను ఇప్పుడప్పుడే ఏమీ అయిపోను. నీకా బెంగ మాత్రం వద్దు" అంటూ అర్ధాంగిని లాలనగా దగ్గరకు తీసుకున్నాడు గోపాలం.

"వద్దండి. ఆ ముక్క మాత్రం అనొద్దు. మాటమాత్రంగానైనా నేను భరించలేను. కడవరకూ మీ చేతులు మీదుగానే నా బతుకు కడతేరిపోవాలని ఆ భగవంతుణ్నే వేడుకుంటున్నాను. మీరు లేకుండా నేను ఒక్క క్షణం బతకలేను. నన్ను అన్యాయం చేయకండి" భర్త గుండెల మీద వాలిపోతూ కన్నీరు కార్చింది కామేశ్వరి.

ఇల్లాలి మాటలకు చలించిపోయాడు గోపాలం. ఆమె మనసు బాధపెట్టినందుకు లోలోన నొచ్చుకుంటూ "పద బాగా పొద్దుపోయింది పిల్లల్ని లేపు పాపం ఆకలితో పడుకున్నట్లున్నారు. అందరం కలిసి అన్నం తిందాం" అన్నాడు అనునయంగా.

గోపాలం స్నానం చేసి బయటకు బయల్దేరుతుండగా

"మీ కోసం నేనేం తెచ్చానో చెప్పండి" ఊరిస్తున్నట్లుగా అన్నాడు ప్రసాద్.

కొడుకు వంక ఆత్రంగా చూసాడు గోపాలం.

వెంటనే జేబులోంచి రిస్టు వాచీ తీసి తండ్రి చేతికి తొడిగాడు ప్రసాద్.

"ఇప్పుడు ఇదెందుకురా?" అన్నాడు గోపాలం.

"ఇవాళ మీరు పుట్టారు"

"ఆ సంగతి నీకెలా తెలుసు?"

"అమ్మ చెప్పింది"

"అది సరే, వాచీ కొనడానికి నీకంత డబ్బెక్కడిది?"

"స్కూల్లో నేను దాచుకున్న డబ్బుతో కొన్నాను. టెన్త్ చదువుతున్న విద్యార్థులందరికీ పొదుపు చేసిన సొమ్మును నిన్ననే వాపసు చేసారు."

బిడ్డ మాటలకు గోపాలం కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి. తండ్రి పట్ల ఆ పసివాడు కనబరుస్తున్న ప్రేమాభిమానాలకు ముగ్ధుడయ్యాడు. తటాలున కొడుకుని దగ్గరకు తీసుకుని ఆప్యాయంగా వాడి తలనిమిరాడు.

"అన్నయ్య మాట సరే, నేనేం తెచ్చానని అడగరేం?" అంది పల్లవి. ఆ పిల్ల చేతిలో కారుబొమ్మ చూసి నివ్వెరపోయాడు గోపాలం.

"పెద్దయ్యాక నేను ఉద్యోగం చేసి మీకు పెద్ద కారే కొనిపెడతాను. అందాకా దీనిని మీ దగ్గర ఉంచుకోండి" ఆరిందలా అంది పదేళ్ళైనా నిండని పల్లవి.

కూతురి మాటలకు మురిసిపోతూ ఆ పిల్లని ఎత్తుకుని ముద్దులతో ముంచెత్తాడు.

"ఇంతకీ నువ్వేం తెచ్చావో చెప్పావు కాదు" అన్నాడు పల్లవిని కిందకు దింపుతూ భార్య వంక చూసి.

"త్వరగా ఇంటికి రండి. మీ కోసం గిన్నెడు సేమ్యా పాయసం వండి వుంచుతాను" అన్నది కామేశ్వరి తడుముకోకుండా.

"గిన్నెడు అంటున్నావ్. కొంపతీసి నీకు నేనెలా కనిపిస్తున్నానేమిటి?" అన్నాడు గోపాలం బకాసురిడిలా ఫోజిస్తూ. ఆ మాటకు ఫక్కున నవ్వారంతా.

మరునాడు ప్రొద్దున గోపాలం పక్కమించి లేస్తూ కళ్లు తిరిగినట్టవడంతో కిందపడిపోయాడు.

గభాలున భర్త రెక్క పుచ్చుకుని పైకి లేవనెత్తింది కామేశ్వరి. పరుగున వచ్చాడు ప్రసాద్.

అంతా కలిసి నెమ్మదిగా అతడిని మంచం మీద పడుకోబెట్టి డాక్టర్ని పిలుచుకువచ్చారు.

"మనిషి చాలా బలహీనంగా ఉన్నాడు. పరీక్షలు చేస్తే తప్ప జబ్బేమిటో చెప్పలేం. వీలు చూసుకుని హాస్పటల్‌కి తీసుకురండి. అంతవరకూ ఈ మందులు వాడండి'' ప్రిస్కిప్షన్ రాసిచ్చాడు డాక్టర్ రఘురాం.

మందులు వాడుతున్నా గుణం కనిపించడం లేదు గోపాలానికి.

"డాక్టర్ చెప్పినట్లు ఓ మారు హాస్పిటల్‌కి వెళ్లకూడదా?'' అర్థింపుగా అన్నది కామేశ్వరి.

"వాళ్ల మాటలకేంటి? వాళ్లలాగే చెబుతారు. టెస్టులంటూ వేలకువేలు గుంజుతారు. చివరికి జబ్బేమీ లేదంటారు. నాకిప్పుడేమైంది? ఉక్కు ముక్కలా ఉన్నాను. అనవసరంగా కంగారుపడకు'' అంటూ భార్యకి ధైర్యం నూరిపోశాడు గోపాలం. మరి మాట్లాడలేదు కామేశ్వరి.

రోజులు గడుస్తున్నాయి.

ఒంట్లో కాస్త బాగుందనిపించినప్పుడు పనిలో కెళుతున్నాడు గోపాలం. లేనినాడు ఇంటివద్దే ఉండిపోతున్నాడు. చూస్తుండగానే మరో సంవత్సరం కాలగర్భంలో కలిసిపోయింది. భార్య బలవంతం మీద ఓ రోజు హాస్పిటల్‌కి వెళ్లక తప్పింది కాదు గోపాలానికి. పరీక్షలు చేసారు. రిపోర్టులొచ్చాయి.

"మీకు అలవాట్లేమైనా వున్నాయా?'' అడిగాడు. డాక్టర్ రఘురాం స్కానింగ్ రిపోర్టు స్టడీ చేస్తూ.

"అంటే'' అన్నాడు గోపాలం.

"తాగుడు, పొగ లాంటివేవైనా....''

"అబ్బే అటువంటి అలవాట్లు ఏమీ లేవండి. కాకపోతే కారాకిల్లీ వేసుకుంటూ ఉంటాను''

"అదే మీ కొంప ముంచింది''

"ఇంతకీ నాకేమైంది?''

"లంగ్ కేన్సర్''

త్రుళ్లిపడ్డాడు గోపాలం.

"మొదట్లో అశ్రద్ధ చేయడం వల్ల జబ్బు ముదిరిపోయింది. ఈ మందులు తాత్కాలిక ఉపశమనాన్ని కలిగిస్తాయే తప్ప రోగాన్ని పూర్తిగా నివారించలేవు'' అంటూ ప్రిస్కిప్షన్ రాసి చేతిలో పెట్టాడు డాక్టర్ రఘురాం.

అతడి మాటల్ని బట్టి తనింక ఎంతోకాలం బతకడని తెలిసిపోయింది గోపాలానికి. భర్త ఏం చెబుతాడోనని ఆదుర్దాగా ఎదురుచూస్తూ గుమ్మంలో నిలబడింది కామేశ్వరి. వాస్తవాన్ని వెల్లడించి భార్య బిడ్డలకు మనస్తాపాన్ని కలిగించడం ఇష్టం లేక డాక్టర్లు తనకు జబ్బేమీ లేదన్నారని చెప్పాడు. వాళ్లకు నమ్మకం కలిగించడం కోసం లేని ఉత్సాహాన్ని తెచ్చిపెట్టుకున్నాడు.

రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ గోపాలానికి గుండెల్లో మంట, కడుపులో నొప్పి ఎక్కువైపోయాయి. అకారణంగా ఆలుబిడ్డల మీద విరుచుకుపడసాగాడు. కామేశ్వరికి ఇప్పుడు భర్త ఎదురుపడేందుకే భయంగా ఉంది. తండ్రి ఎక్కడ కసురుకుంటాడోనని పిల్లలు కూడా దూరంగా ఉంటున్నారు.

గోపాలం ఎంతకీ పక్కమీంచి లేవలేకపోయేసరికి

"నాన్నకి కాఫీ ఇవ్వవా?" అని అడిగింది పల్లవి తల్లి వద్దకొచ్చి.

"ఇవాళ నాన్నగారికి టాబ్లెట్స్ కూడా వేయలేదు." మందు వేయాలన్న విషయం గుర్తుచేసాడు ప్రసాద్.

"ఆ పనేదో నువ్వే చెయ్యి. నేను వెళ్లి లేపితే నామీద మండిపడతారు." భయపడుతున్నట్లంది కామేశ్వరి.

తండ్రి మంచం దగ్గరకెళ్లి "నాన్నా" అని పిలిచాడు ప్రసాద్.

పలకలేదు గోపాలం. ఒంటిమీద చెయ్యి వేశాడు. శరీరం చల్లగా తగిలింది. అనుమానం వచ్చి ముక్కు వద్ద వేలుంచాడు. శ్వాస ఎప్పుడో ఆగిపోయింది.

అంతవరకూ తండ్రి నిద్రపోతున్నాడనుకున్న ప్రసాద్ అతడిలో చలనం లేకపోయేసరికి "నాన్నా!" అంటూ గట్టిగా కేకపెట్టాడు.

కొడుకు ఆర్తనాదానికి అదిరిపడుతూ ఒక్క ఉదుటున భర్త వద్దకొచ్చి పడింది కామేశ్వరి. ఉలుకుపలుకు లేకుండా పడివున్న పెనిమిటిని చూసి లబోదిబోమంది.

అంతా చేరారు. అంత్యక్రియలు జరిపించారు.

"ఇహ నువ్వెలా బ్రతుకుతావో మాకనవసరం" అన్నట్లు కామేశ్వరిని విడిచిపెట్టి వెళ్లిపోయారు బంధుజనం.

భర్త పోవడంతో కామేశ్వరి బ్రతుకు ప్రశ్నార్థకమైంది. భవిష్యత్తు అంధకారంగా గోచరించడంతో నిస్సహాయంగా చతికిలబడిపోయింది. అనూహ్యంగా ఇన్సూరెన్స్ సొమ్ము లభించడంతో ఊపిరి పీల్చుకుంది. ముందాలోచనతో గోపాలం లక్షరూపాయల పాలసీ తీసుకోవడం వల్ల ఆ కుటుంబం బతికిపోయింది. లేకుంటే ఎన్ని అవస్థలు పడాల్సి వచ్చేదో!

ఇలా ఉండగా ఓ రోజు ఒక అపరిచిత వ్యక్తి ఇంటికొచ్చాడు. ఎంతో అవసరం ఉందంటూ ప్రాధేయపడితే గోపాలానికి ఐదువేలు అప్పు ఇచ్చానన్నాడు.

"రాసుకున్న ఋణపత్రం ఏదైనా ఉందా?" అని అడిగింది కామేశ్వరి. పెనిమిటి చేసిన అప్పు తీర్చి అతడిని ఋణ విముక్తుణ్ని చేయాలన్న ఉద్దేశంతో.

"అటువంటివేవీ రాసుకోలేదు. కేవలం నమ్మకంతోనే డబ్బిచ్చాను" అన్నాడతను.

ఏం చేయాలో తోచలేదు కామేశ్వరికి.

"నాన్న తన డైరీలో ఏమైనా రాసుకున్నాడేమో చూస్తే సరి" అన్నాడు ప్రసాద్.

అవును. తన భర్తకు ప్రతి చిన్న విషయాన్ని డైరీలో రాసుకోవడం అలవాటు. అందుచేత నిజంగా అతడి దగ్గర డబ్బు తీసుకుంటే ఆ సంగతి ఖచ్చితంగా అందులో ఉండే ఉంటుందనుకుని పుస్తకాల షెల్ఫు గాలించి డైరీ బయటకు తీసి పేజీలు తిప్పింది.

"డాక్టర్ నాకు క్యాన్సర్ అన్నాడు. మందులతో నయమయ్యే జబ్బు కాదది. ఈ విషయం కామేశ్వరికి తెలిస్తే గుండె పగిలి ఛస్తుంది. పిల్లలు అనాథలై పోతారు. వాస్తవాన్ని బయటపెట్టినా మానినా నాకు బతికే అవకాశం లేదు. నేనే సర్వస్వం అని నమ్ముకున్న ఆవిడ నేను లేనని తెలిస్తే మరి బతకదు. ఆమెది పిచ్చి ప్రేమ. ఇందుకు ఒక్కటే మార్గం. నేను చనిపోయే లోపల ఆమెకు నా మీద ద్వేషం కలగాలి. నేనంటే అసహ్యం పుట్టాలి. అలా చేస్తే నేను చచ్చినా ఆమె బతుకుతుంది. నా కుటుంబం క్షేమంగా ఉంటుంది"

గోపాలం రాసుకున్న మనోవ్యధను చదివి అవాక్కైపోయింది కామేశ్వరి.

"ఎంత పని చేసారండి! కాలం కబళించబోతోందని తెలిసి కూడా ఆ సత్యాన్ని మీలో మీరే దిగమ్రింగుకుంటూ మేం ఏమైపోతామోనని కడదాకా మా సుఖం కోసమే తపించారు. అవసానదశలో మీకు సేవ చేసుకునే అవకాశం కూడా మాకివ్వకుండా మమ్మల్ని ఎందుకండి దూరం చేసుకున్నారు? మేం ఏ అపరాధం చేసాం? మాకెందుకింత పెద్ద శిక్ష వేసారు? దేవుడు మనిషికి కష్టాలతో పాటు వాటిని భరించే శక్తిని కూడా ఇస్తాడన్న సంగతి మీకు తెలీదా? మా మీద మీకెందుకింత వెర్రి ప్రేమ? అందుకు ప్రతిగా మేం మీకు చేసిందేమిటి?" అంటూ ఆక్రోశించిందామె మనసు.

(జనవరి 2002, ఆంధ్రభూమి మంత్లీ)